

Међу бројним српским династијама највећи допринос српској држави и народу дала је династија Немањића, која је столовала од 1166. до 1371. године. У осам нараштаја Немањића, колико их је било по мушкој линији, од којих нам је поименце познато више од шездесет, као светитеље славимо деветнаест Немањића, а и више од овог броја, имајући у виду и женске потомке.

Немањићи су најзначајнија српска средњовековна владарска династија која је најдуже владала Србијом уопште, преко две стотине година (1166-1371). Њен значај у српској историји и свести проистиче из чињенице да је за њену владавину везано оснивање независне српске средњовековне државе, њен највећи територијални, економски и културни успон, као и стварање аутокефалне православне цркве, са самосвојношћу која зрачи до данас.

Владавина државом, наслеђивање престола и стварање династије су у средњовековној Србији категорије које су се у свести савременика, па и владарске породице, формирали постепено, као и у феудалној Европи, са развојем феудалних држава. При томе су свакако од значаја старо словенско наслеђе и утицаји околних развијених феудалних држава, првенствено једнаковерне Византије, чије су државне традиције, владарска идеологија, као и култура уопште, били најближи узор. У феудалним европским државама важила су углавном два принципа наслеђивања престола: принцип примогенитуре (првородство) и принцип сениората (најстаријег у породици). Иако је најчешће важио први, често је зависило који ће принцип надвладати од низа околности: породичних, унутар-државних и спољних. И у Србији је преовлађивао принцип примогенитуре у наслеђу престола, нарочито од времена краља Стефана Уроша I, када је уведена установа младог краља, коју је добијао најстарији син као престолонаследник. Међутим, и поред тога, наслеђивање престола код Немањића није ишло увек утврђеним редом. Воља самог владара, честе насилне промене и утицај спољашњих и унутрашњих фактора су понекад одлучивале о будућем владару.

СТЕФАН НЕМАЊА

Породица оснивача династије Стефана Немање је заправо била у сродству са владајућом породицом рашких великих жупана и са зетском краљевском династијом. Због метежа у Рашкој, Немањин отац Завида се са породицом склонио у Зету, где му се 1112. године (или 1113.г.) родио најмлађи син Немања.

После свргавања са престола великог жупана Десе од стране цара Манојла I Комнина (1163.), на престо је као велики рашки жупан постављен најстарији Завидин син Тихомир. Његова млађа браћа су постали удеоци кнежеви и у име великог жупана су управљали одређеним деловима земље. Удеоци кнежевина Стефана Немање се налазила на истоку земље, обухватала је жупе Ибар, Расину, Топлицу и Реке, као и крајеве између тих речних долина. Касније му је Манојло први даровао Дубочицу и одликовао га царским саном, дворском титулом. Тиме га је уздигао у односу на браћу, па је то касније био и један од разлога за Немањин сукоб са њима.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com